

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/30/2020
Identifikačné číslo spisu: 4115229455
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4115229455.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu IMEXFIN, s.r.o., so sídlom v Nitre, Kupecká 8, IČO: 36 678 741, zastúpeného Mgr. Ivanom Košťálom, advokát so sídlom v Nitre, Štúrova 11, proti žalovanému Mesto Zlaté Moravce, so sídlom v Zlatých Moravciach, 1. mája 940/2, IČO: 00 308 676, zastúpeného LEGAL GROUP, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 27/B, o zaplatenie 55.121,13 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26Cob/97/2017-297 z 22. novembra 2018 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 20Cb/78/2015-185 zo 6. júna 2017 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 55.121,13 eura spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania v rozsahu ako vyplýva z výroku rozsudku. Zároveň súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 02.10.2015 na Okresnom súde Nitra domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť 55.121,13 eura s príslušenstvom a nahradiť trovy konania. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že spoločnosť DREVAN, s.r.o., ako predchodca žalobcu dodával žalovanému tovar, pričom z obdobia rokov 2006 - 2014 zostalo niekoľko neuhradených faktúr. Dňa 04.04.2014 bol p. Q. ako riaditeľom žalobcu uznaný dlh vzniknutý z dôvodu neuhradenia 69 faktúr s výhradou, že uvedené stavy nemusia zodpovedať skutočnosti, lebo nie je prítomná účtovníčka. Žalovaný si napriek uznaniu dlhu neplnil svoje záväzky a spoločnosť DREVAN, s.r.o., postúpila svoje pohľadávky žalobcovi. Mestské zastupiteľstvo Mesta Zlaté Moravce prerokovalo záväzok žalovaného na 8. zasadnutí mestského zastupiteľstva a na základe uznesení č. XXX/XXXXX a č. XXX/XXXX., došlo v dňoch 10.07.2015 a 13.07.2015 k úhrade časti pohľadávok žalobcu aj s príslušným úrokom z omeškania. Vo zvyšnej časti neuhradených

pohľadávok žalobcu bol jeho nárok ponechaný na rozhodnutie súdu v občianskom súdnom konaní. Žalobca tak naďalej eviduje neuhradené pohľadávky vo výške 55.121,13 eura, ktorých uhradenia sa domáha v tomto súdnom konaní.

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že medzi právnymi predchodcami strán sporu (tak žalobcu ako aj žalovaného), bol obchodnoprávny vzťah, predmetom ktorého bolo dodávanie tovaru - truhiel, ktoré dodávala spoločnosť DREVAN, s.r.o., mestskému podniku Záhradníckym službám mesta Zlaté Moravce. Za dodaný tovar mestský podnik neplatil riadne a včas, pričom boli vykonané viaceré čiastkové platby. Neuhradené pohľadávky spoločnosť DREVAN, s.r.o., spísala do listiny označenej ako „Uznanie záväzku“. Predmetnú listinu podpísali obe strany, pričom za spoločnosť DREVAN, s.r.o., tak urobil p. G. a za mestský podnik Záhradnícke služby mesta Zlaté Moravce tak urobil p. Q., pričom zároveň pripísal poznámku „Uvedené stavy nemusia zodpovedať skutočnosti, lebo nie je prítomná účtovníčka“. Zároveň obe strany listinu opatřili svojimi pečiatkami. Ďalej bolo zistené, že spoločnosť DREVAN, s.r.o. svoju pohľadávku postúpila na spoločnosť IMEXFIN, s.r.o. - žalobcu a v priebehu konania došlo ďalej k zrušeniu mestského podniku Záhradnícke služby mesta Zlaté Moravce a právnym nástupcom sa stalo Mesto Zlaté Moravce - žalovaný.

4. Súd prvej inštancie vec právne posudzoval podľa § 323 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník („Obz.“), § 387 ods. 1 Obz., § 397 Obz., § 407 ods.1 Obz., § 266 ods.1,2,3 Obz. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu dôvodná, v dôsledku čoho mu priznal nárok na zaplatenie sumy 55.121,13 eura, vychádzajúc z tvrdenia žalobcu v žalobe, zo svedeckých výpovedí a z priložených listinných dôkazov. Záväzok mestského podniku bol špecifikovaný číslom faktúr, variabilným symbolom, splatnosťou, dátumom zúčtovania, menou, dlžnou sumou, údajom o čiastočnej úhrade, ak bola realizovaná a zostatkom súm z jednotlivých faktúr. Takto špecifikovanú pohľadávku žalobcu považoval súd prvej inštancie za dostatočne určitú, preto súd nezistil neplatnosť právneho úkonu pre jeho neurčitosť. Podľa súdu boli okrem určitosti a identifikácie záväzku splnené aj ďalšie podmienky pre platné uznanie záväzku: zrozumiteľnosť, písomná forma uznania záväzku, identifikácia dlžníka, identifikácia veriteľa, rozsah uznania záväzku a podpis konajúcej osoby - v danom prípade podpis dlžníka, keďže pri uznaní záväzku je podpis veriteľa právne irelevantný. Námietku vznesenú žalovaným spočívajúcej v tom, že p. Q. nemal v úmysle uznať záväzok, keďže na listinu Uznanie záväzku uviedol poznámku: „Uvedené stavy nemusia zodpovedať skutočnosti, lebo nie je prítomná účtovníčka“, súd prvej inštancie považoval za neopodstatnenú, nakoľko prejav vôle dlžníka bol určitý a vyššie uvedená poznámka nie je spôsobilá spôsobiť neplatnosť uznania záväzku, nakoľko sa viazala len k otázke priebežne vykonávaných úhrad z jednotlivých faktúr a p. Q. nerozporoval existenciu záväzku ako takého (žiadnu z uvedených faktúr), tejto si bol vedomý a jeho prejav smeroval len k otázke výpočtu zostatku záväzku, čo vyplynulo aj z jeho výpovede, keď uviedol, kontrolou v účtovníctve zisťoval len stav úhrad jednotlivých faktúr (platby), nie to, či vôbec boli faktúry dôvodne vystavené a či dlh v nich uvedený skutočne existoval. Sám však tiež potvrdil, že tovar dodaný bol a vyššie uvedené bolo súladné aj s výpoveďou svedka p. G..

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 26Cob/97/2017-297 z 22. novembra 2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, preto dokazovanie v potrebnom rozsahu sám zopakoval.

7. Odvolací súd na základe v potrebnom rozsahu zopakovaného dokazovania dospel k skutkovým zisteniam, že medzi právnymi predchodcami strán sporu (tak žalobcu ako aj žalovaného) existoval obchodno-záväzkový vzťah, predmetom ktorého bolo dodávanie tovaru - truhiel, ktoré dodávala spoločnosť DREVAN, s.r.o., mestskému podniku Záhradníckym službám mesta Zlaté Moravce. Jednotlivé dodávky tovaru boli uskutočňované na základe telefonických alebo ústnych objednávok, pričom pri každej dodávke dodávateľ doručil objednávateľovi faktúru, na ktorej odberateľ podpisom

dospieť k jednoznačnému, a teda určitému záveru, ktoré z uvedených záväzkov uznáva, a ktoré spochybňuje, či už pre ich výšku alebo vôbec pre ich samotnú dôvodnosť. Uviedol, že určitosť, resp. neurčitosť právneho úkonu je daná samotným obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou, a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Odvolací súd konštatoval, že v tomto smere ani podľa výkladového pravidla obsiahnutého v ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebolo možné dospieť k inému záveru ako dospel odvolací súd, čo platí aj pre výkladové pravidlá uvedené v ust. § 266 Obchodného zákonníka, keď z ust. ods. 1 cit. ust. je zrejmé, že prvotne a prednostne sa použije výkladové pravidlo preferujúce úmysel konajúcej osoby. Rovnako z dôvodu žalovaným odôvodnene vznesenej námietky premlčania nemohol s poukazom na § 388 ods. 1 Obch. z. priznať nárok.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa dovolateľa odklon spočíva v tom, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké výkladové pravidlá odvolací súd použil pri výklade spornej otázky, a to prejavenej vôle v podobe podpisu štatutárneho orgánu pôvodného dlžníka p. Q. na listine označenej ako „Uznanie záväzku“ (či sa podpis vzťahuje k celej listine alebo len rukou dopísanú poznámku v znení: uvedené stavy nemusia zodpovedať skutočnosti, lebo nie je prítomná účtovníčka), či gramatický alebo logický alebo systematický, či vlastne aký/aké. Ohľadne daného dovolateľa poukázal na nasledujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6MOBdo 6/2009, 3Cdo 179/2011, 7MCdo 12/2011, 3Cdo 247/2008 a 2MCdo 26/2012. Ďalej dovolateľ namieta nesprávnu aplikáciu právnych noriem argumentujúc tým, že napriek tomu, že išlo o obchodnoprávny vzťah medzi obchodnou spoločnosťou a mestským podnikom, príspevkovou organizáciou mesta založenou za účelom podnikania, odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia pri výklade sporného právneho úkonu neaplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, čím postupoval podľa dovolateľa v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Cdo 205/2008, 3MOBdo 4/2010). Rovnako poukázal aj na neurčitosť právneho úkonu s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 99/2013, podľa ktorého „za určitý právny úkon možno považovať taký, z ktorého obsahu je zrejmé kto ho urobil, komu je adresovaný a čo bolo jeho predmetom, pričom tento predmet musí byť definovaný tak, aby nemohlo dôjsť k jeho zámene? a na rozhodnutie sp. zn. 5Obo 133/2010, podľa ktorého „uznanie záväzku musí byť urobené písomne a na rozdiel od občianskoprávnej úpravy uznania dlhu, úprava v zmysle Obchodného zákonníka nevyžaduje určenie výšky, ani právneho dôvodu dlhu, ktorý sa uznáva, stačí, ak z obsahu úkonu uznania záväzku, ktorý sa uznáva, bezpečne identifikovateľný (napr. odkazom na zmluvu)“. Vzhľadom na to dovolateľ má za to, že Uznanie záväzku zo dňa 4.4.2014 bolo učené písomne, sú v ňom jasne a zreteľne označení účastníci právneho vzťahu, t.j. kto je veriteľ a dlžník a uznávané záväzky sú označené určite, nezameniteľne a sú identifikovateľné. Vo zvyšku dovolania sa dovolateľ vyjadril k argumentácii žalovaného obsiahnutej v jeho odvolaní, a to v spojitosti s námietkou o nemožnosti nakladať s majetkom obce.

13. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobe vyhovie a žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 55.121,13 eura s príslušenstvom.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že podľa neho sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom aplikoval výkladové pravidlá obsiahnuté v ustanovení § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka, nakoľko na to explicitne poukázal pod bodom 48 svojho rozsudku, keď uviedol, že prvotne a prednostne použil výkladové pravidlo preferujúce úmysel konajúcej osoby v dôsledku čoho navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

15. Dovolateľ v stanovisku k vyjadreniu žalovaného, zotrval na svojich doterajších vyjadreniach.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že

dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

17. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1Cdo 36/2017, 2Cdo 5/2017, 3Cdo 74/2017, 4Cdo 95/2017, 5Cdo 87/2017).

22. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

23. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo 203/2016, 3Cdo 216/2017, 4Cdo 64/2018, 6Cdo 113/2017, 7Cdo 95/2017 a 8Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

24. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho

zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

25. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t.j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

26. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (8Cdo 50/2017, 8Cdo 78/2017, 8Cdo 141/2017).

27. Podľa dovolateľa odklon spočíva v tom, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké výkladové pravidlá odvolací súd použil pri výklade spornej otázky, a to prejavenej vôle v podobe podpisu štatutárneho orgánu pôvodného dlžníka p. Q., či gramatický alebo logický alebo systematický, či vlastne aký/aké. Ohľadne daného dovolateľa poukázal na nasledujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6MOBdo 6/2009, 3Cdo 179/2011, 7MCdo 12/2011, 3Cdo 247/2008 a 2MCdo 26/2012.

28. V danom spore odvolací súd na základe výsledkov vykonaného opakovaného dokazovania ohľadne namietanej prejavenej vôle dlžníka dospel k skutkovému záveru, že jednou zo základných podmienok vyžadujúcich pre platnosť právneho úkonu je aj náležitosť vôle. Z výpovede svedka p. Q. jednoznačne vyplynulo a potvrdil to aj obsah listinného dôkazu - uznania záväzku - že jeho vôľou nebolo uznanie záväzku, resp. záväzkov, ale svojou poznámkou, ktorú podpísali iba deklaroval, že sa k uvedeným záväzkom nevie vyjadriť bez prítomnosti svojej účtovníčky. Svojím podpisom p. Q. iba potvrdil platnosť ním uvedenej poznámky s tým, že nemienil vyvolať účinky uznania záväzku tak ako sa to žalobca snažil navodiť príliš extenzívnym výkladom prejavenej vôle. Vôľou p. Q. bolo deklarovať dôvodnosť ním uvedenej poznámky. Teda odvolací súd mal za to, že právny úkon - uznanie záväzku - je neplatný pre jeho neurčitosť, nakoľko z prejavenej vôle p. Q. nebolo možné a to ani širším výkladom dospieť k jednoznačnému, a teda určitému záveru, ktoré z uvedených záväzkov uznáva, a ktoré spochybňuje, či už pre ich výšku alebo vôbec pre ich samotnú dôvodnosť. Určitosť, resp. neurčitosť právneho úkonu je daná samotným obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou, a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Odvolací súd aplikoval výkladové pravidlo preferujúce úmysel konajúcej osoby.

29. Z dovolania podaného žalobcom dovolací súd ohľadne vyššie uvedeného ani výkladom nezistil, akú právnu otázku mal odvolací súd vyriešiť nesprávne, uviedol len všeobecnú charakteristiku nesprávnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a nesprávnosť riešenia skutkovej otázky, a to uznania záväzku. Právne úvahy žalobcu teda smerujú k namietanému výkladu prejavenej vôle ohľadne p. Q., ktoré sú však skutkového, nie právneho charakteru. Z dovolania vyplýva, že žalobca „len“ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu na riešenie skutkového zistenia (posúdenie prejavu vôle bývalého štatutára žalovaného), ktorý je odlišný od právneho názoru súdu prvej inštancie, právnu otázku však v zmysle vyššie uvedeného nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

30. Ďalej dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu právnych noriem argumentujúc tým, že napriek tomu, že išlo o obchodnoprávny vzťah medzi obchodnou spoločnosťou a mestským podnikom, príspevkovou organizáciou mesta založenou za účelom podnikania, odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia pri výklade sporného právneho úkonu neaplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, čím postupoval podľa dovolateľa v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Cdo 205/2008, 3MOBdo 4/2010).

31. Dovolací súd vyššie uvedenú námietku považuje za irelevantnú, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu výslovne vyplýva, že odvolací súd obsah prejavu vôle p. Q. zisťoval výkladom podľa ustanovenia § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 266 ods. 1 Obch.z. (viď bod 48 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu), teda podriadil obsah záväzkového vzťahu pod režim Obchodného zákonníka. Aplikovanie ustanovení obchodného zákonníka odvolacím súdom vyplýva aj zo strany 9 a 10 napadnutého rozhodnutia, kde citoval ustanovenie § 266 Obch.z. ako aj ustanovenie § 323 ods. 1 Obch.z. Prejav vôle žalovaného vykladal prednostne podľa ustanovenia § 266 Obch.z., a teda použil výkladové pravidlo podľa úmyslu osoby, ktorá vôľu prejavila pred pravidlom uvedeným v ustanovení § 266 ods. 2, 3, a 4 Obch. z.

32. Rovnako poukázal aj na neurčitosť právneho úkonu s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo 99/2013, podľa ktorého „za určitý právny úkon možno považovať taký, z ktorého obsahu je zrejmé kto ho urobil, komu je adresovaný a čo bolo jeho predmetom, pričom tento predmet musí byť definovaný tak, aby nemohlo dôjsť k jeho zámene? a na rozhodnutie sp. zn. 5Obo 133/2010, podľa ktorého „uznanie záväzku musí byť urobené písomne a na rozdiel od občianskoprávnej úpravy uznania dlhu, úprava v zmysle Obchodného zákonníka nevyžaduje určenie výšky ani právneho dôvodu dlhu, ktorý sa uznáva, stačí, ak z obsahu úkonu uznania záväzku, ktorý sa uznáva, bezpečne identifikovateľný (napr. odkazom na zmluvu)?“.

33. Ohľadne vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1Cdo 36/2017, 2Cdo 5/2017, 3Cdo 74/2017, 4Cdo 95/2017, 5Cdo 87/2017).

34. Dovolací súd ohľadne uplatnenej námietky dovolateľa spočívajúcej v neurčitosti právneho úkonu musí konštatovať, že síce v rámci dovolania uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, avšak z obsahu jeho dovolania vyplýva, že vo svojej podstate namieta nesprávnosť skutkových zistení. Za nesprávne právne posúdenie nemožno považovať to, ak dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a vec preto nesprávne právne posúdil, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky. Keďže dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov, nenamieta riešenie právnej otázky a nevymedzil, nekonkretizoval právnu otázku, nemohol najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. Dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol, nakoľko dovolateľ nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Navyiac dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľ namieta, že v odôvodnení odvolacieho súdu nie je dostatočne uvedené aký výklad prejavu vôle použil, takúto námietku vád odôvodnenia rozsudku súdu nižšej inštancie je možné použiť v rámci dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, za

predpokladu, že odôvodnenie rozhodnutia súdu vykazuje závažné nedostatky takej intenzity, pri ktorej by bolo možné konštatovať odňatie práva strane sporu na spravodlivý súdny proces, t.j. nedostatok odôvodnenia by bol takej intenzity a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením Ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami by mala podstatný dosah na spravodlivosť procesu ako celku. Dovolateľ však dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP nepodal, preto sa touto argumentáciou dovolací súd nemohol zaoberať, pretože je v zmysle § 440 CSP dôvodmi dovolania viazaný.

35. Úspešnému žalovanému súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.